

Arrest

nr. 161 980 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANSTEENHUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, dient op 26 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 oktober 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 13 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 11 februari 2013 met nummer 96 818 vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

De verzoekende partij dient op 27 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 juni 2013 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 april 2013 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26/03/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*R.[...], J. R.R.Nr: [...]
Geboren te Jaffna op 19/04/1989
Nationaliteit: Sri Lanka
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22/10/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur, hij concludeerde (zie gesloten omslag) dat: 'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D.v. United Kingdom.)'

'Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische aandoening en dat deze ook indien ze niet behandeld wordt niet van aard een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene. Bovendien is betrokkene reeds meer dan zeven jaar vertrouwd met deze aandoening en de dagdagelijkse behandeling ervan.'

' Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.'

'Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar "Eerste" en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"[...]"

De beoordeling van het in het eerste lid vermeide risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermeide ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Dit artikel is aldus van toepassing op de volgende gevallen :

- op een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van een patiënt*
- op een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van een patiënt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

In de bestreden beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24.04.2013, betekend op 03.06.2013 wordt gesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het advies van de arts-geneesheer dd. 19.04.2013, dat bij de beslissing werd gevoegd en er aldus deel van uitmaakt, luidde als volgt :

"[...]. "

Uit de bestreden beslissing dd. 24.04.2013 blijkt uitdrukkelijk dat de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken meent dat uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoeker heeft een ernstige afwijking aan de schildklier dewelke van chronische aard is. Hij diende reeds verschillende onderzoeken en behandelingen te ondergaan in België. Verzoeker is al jaren in behandeling bij dokter L.[...].

Ten onrechte stelt de geneesheer-adviseur dat de aandoening van verzoeker, zijnde de ziekte van Graves- Basedow, niet als direct levensbedreigend kan aanzien worden indien ze niet behandeld wordt en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling. Vanuit medisch standpunt is er volgens de arts-adviseur geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Deze visie staat haaks op die van de behandelende artsen van verzoeker. Verzoeker werd er reeds herhaaldelijk op gewezen dat een follow-up van primordiaal belang is gezien zijn gezondheidstoestand snel kan verslechteren bij gebrek aan juiste medicatie.

Op basis van de bestreden beslissing is verzoeker niet in de mogelijkheid om na te gaan of de FOD BINNENLANDSE ZAKEN op een redelijke wijze heeft geoordeeld en rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens. Men stelt dat de aanvraag van verzoeker ongegrond is, maar de motivering om tot die beslissing te komen, is niet afdoende.

Verzoeker stelt bovendien dat Sri Lanka niet over de vereiste medische zorgverstrekking beschikt om een correcte opvolging en behandeling van zijn ziekte te bieden. Enkel in de hoofdstad zijn er medicijnen beschikbaar. Verzoeker is evenwel afkomstig uit Jaffna in de noordelijke provincie. Daar is het voor verzoeker onmogelijk om de juiste medicijnen te bekomen. Verzoeker spreekt ook niet dezelfde taal als in de hoofdstad.

Er werd onvoldoende onderzocht of er adequate gezondheidszorg aanwezig is in het land van herkomst van verzoeker, noch werd nagegaan in hoeverre deze voor verzoeker toegankelijk is.

De arts-adviseur stelt tevens dat verzoeker al meer dan zeven jaar vertrouwd is met de aandoening en de dagdagelijkse behandeling ervan. Hieruit kan eens te meer worden afgeleid dat er wel degelijk nood is aan behandeling voor verzoeker.

Bovendien dient de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het dossier en alle stukken.

Verzoeker diende op 08.03.2011 een verzoek tot actualisering van de regularisatieaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De aanvraag tot medische regularisatie werd geactualiseerd met een verzoek tot regularisatie om humanitaire redenen (art. 9bis van de Vreemdelingenwet). Verzoeker kon een ononderbroken verblijf van 5 jaar en een duurzame verankering in België aantonen.

De gemachtigde van de staatssecretaris is echter tot geen enkel onderzoek overgegaan met betrekking het ononderbroken verblijf van verzoeker en zijn duurzame verankering. Door er van af te zien de aanvraag van verzoeker met betrekking tot dit punt te behandelen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet met kennis van zaken kunnen uitspreken.

Er werd bij het nemen van de beslissing geenszins rekening gehouden met de argumenten die werden aangevoerd naar aanleiding van de actualisatie. Er wordt ook nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking zou komen voor een regularisatie van zijn verblijf om humanitaire redenen.

Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk om na te gaan op grond van welke juridische of feitelijke gegevens de beslissing is genomen. De motivering is niet afdoende.

De huidige praktijk om de aanvraag van verzoeker niet te motiveren m.b.t. de 9bis elementen schendt o.m.

het gewettigd vertrouwen, het behoorlijk bestuur en de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat de arts-adviseur ten onrechte stelde dat de medische aandoening van verzoeker niet direct als levensbedreigend kan aanzien worden indien ze niet behandeld wordt en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling. Immers staat deze visie haaks op de visie van de behandelende artsen van verzoekende partij, zodat de beslissing om deze reden onredelijk zou zijn.

Verzoekende partij houdt tevens voor dat er onvoldoende onderzocht werd of er adequate gezondheidszorg is in het herkomstland.

Tot slot verwijst verzoekende partij naar een actualisatie van 08.03.2011, en houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot geen enkel onderzoek is overgegaan met betrekking tot het ononderbroken verblijf van verzoeker.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij in feite en in rechte falen, en dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat het loutere gegeven dat het advies van de arts-adviseur 'haaks op de visie van de behandelende artsen' staat, op zich niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan aanleiding geven.

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zijzelf en haar behandelend arts afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt. hetgeen in casu ook gebeurd is.

In casu heeft de arts-adviseur de medische stukken van verzoekende partij onderzocht, doch vastgesteld dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, nu uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de loutere bewering van verzoekende partij in zijn verzoekschrift dat zijn artsen hem er herhaaldelijk op hebben gewezen dat zijn gezondheidstoestand snel kan verslechteren bij gebrek aan juiste medicatie, en waarbij door verzoekende partij niet worden verduidelijkt uit welke medische attesten die werden voorgelegd bij de aanvraag of aanvullingen, zulks moet blijken, kan geen afbreuk doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

De arts-adviseur adviseerde uitdrukkelijk dat:

"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een 2raad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer. nr. 26565105, N v. United Kingdom; EHRM2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Graves-Basedow, deze aandoening is ook indien ze niet behandeld wordt niet van aard een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene. Bovendien is betrokkene reeds meer dan zeven Jaar vertrouwd met deze aandoening en de dagdagelijkse behandeling ervan.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft;

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding Kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel" ([...]).

Met haar loutere andersluidende bewering, zonder in concreto aan te duiden waarop verzoekende partij zich baseert, toont verzoekende partij niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst verweerder er nog op dat het loutere risico dat verzoekende partij haar gezondheidstoestand zal verslechteren, op zich niet volstaat opdat een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

Een actuele levensbedreiging is volgens de rechtspraak van het EHRM onontbeerlijk om binnen het toepassingsgebied van art. 3 van het EVRM te kunnen komen, hetgeen op zich ook niet betwist wordt door verzoekende partij.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt inderdaad dat, naast het ontbreken van een behandeling in het land van herkomst en het ontbreken van sociale opvangmogelijkheden, ook de actuele gezondheidstoestand bij een uitwijzing van een ernstig zieke kritiek moet zijn alvorens art. 3 van het EVRM van toepassing kan zijn. Dit geldt des te meer sinds het standpunt van de Grote Kamer van het EHRM in het arrest N t. VK van 27 mei 2008.

In het arrest CEDH, 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, §§ 81-86 stelt het EHRM dat (eigen blokletters):

"81. En l'espèce, la requérante a été diagnostiquée séropositive en 2003 alors qu'elle résidait aux Pays-Bas. Il ressort des éléments produits devant les autorités internes qu'elle a bénéficié d'un traitement ARV aux Pays-Bas, traitement qu'elle a ensuite arrêté. A ce jour, elle a développé des résistances aux médicaments qui lui avaient été prescrits en première ligne et elle a besoin d'une association de deux médicaments ARV dits de seconde ligne avec lesquels elle est traitée depuis mars 2010.

La Cour constate dans le rapport de l'ARNS (paragraphe 74, ci-dessus) que des médicaments ARV de seconde ligne sont disponibles au Cameroun, mais que leur accès est aléatoire et que, faute de ressources suffisantes et d'un suivi biologique régulier et fiable, la distribution de ces traitements demeure marginale et bénéficie à seulement 1,89 % des patients qui en ont besoin. La Cour n'est, par ailleurs, pas sans ignorer, ainsi qu'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme.

82. Toutefois, la Cour a jugé que de telles circonstances n'étaient pas suffisantes pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. Dans l'affaire N. précitée, la Grande Chambre a en effet estimé que « le fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » et que « l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier [les] disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde pour les Etats contractants » (§ 42).

83. Selon la Cour, il faut donc que des considérations humanitaires encore plus impérieuses caractérisent l'affaire. Ces considérations tiennent principalement à l'état de santé des intéressés avant l'exécution de la décision d'éloignement. Dans l'arrêt D. précité, la Cour a tenu compte du fait que le taux de CD4 du requérant était inférieur à 10, que son système immunitaire avait subi des dommages graves et irréparables et que le pronostic à son sujet était très mauvais (§§ 13 et 15) pour conclure que le requérant était à un stade critique de sa maladie et que son éloignement vers un pays qui n'était pas équipé pour lui prodiguer les traitements nécessaires était contraire à l'article 3 (§§ 51-54). En revanche, dans l'affaire N. précitée, la Cour a constaté que grâce au traitement médical dont la requérante bénéficiait au Royaume-Uni, son état de santé était stable, qu'elle n'était pas dans un état critique et qu'elle était apte à voyager (§§ 47 et 50).

E en est de même en l'espèce. D'après l'attestation médicale de juin 2010 (paragraphe 66 ci-dessus), l'état de santé de la requérante est stabilisé grâce à l'administration des médicaments précités, son taux de CD4 est remonté et elle n'a pas développé de maladie opportuniste. Elle n'est donc pas dans un « état critique » et elle est apte à voyager.

84. La Cour avait également pris en compte dans l'affaire D. précitée la circonstance que le requérant n'avait dans son pays d'origine aucun parent désireux ou en mesure de s'occuper de lui ou de lui fournir ne fût-ce qu'un toit ou un minimum de nourriture ou de soutien social (§ 52). En l'espèce, la Cour constate que la présence d'un éventuel réseau social ou familial au Cameroun qui pourrait prendre la requérante en charge à son retour n'a pas été investiguée par les autorités belges. Cet aspect, relevant de la pure spéculation, ne saurait donc pas entrer en ligne de compte.

85. Eu égard à ce qui précède, la Cour ne dispose en l'espèce d'aucun motif déterminant pour s'écarter de l'approche suivie dans l'affaire N. précitée et ne peut considérer que la présente espèce soit marquée par des considérations humanitaires impérieuses comme celles qui caractérisaient l'affaire D. précitée.

En conclusion, pour la Cour, l'éloignement de la requérante vers le Cameroun n'emporterait pas de violation de l'article 3 de la Convention.

86. Vu cette conclusion et les circonstances de l'affaire, la Cour estime qu'il n'y a pas lieu d'examiner le grief de la requérante sous l'angle de l'article 2. »

Zie ook : Voor een identieke redenering zie ook nog de zaak EO c. Italie (Décision, n° 34724/10 § 34-40).

Zie ook : CEDH, Grande Chambre, 27 mai 2008, N. c. Royaume-Uni, § 50 (eigen blokletters):

« La Cour admet que la qualité et l'espérance de vie de la requérante auraient à pâtir de son expulsion vers l'Ouganda. Toutefois, la requérante n'est pas, à l'heure actuelle, dans un état critique. L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical, un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier. »

Zie ook: CEDH, 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, §§ 81-86 stelt het EHRM immers dat:

«La Cour n'est, par ailleurs, pas sans ignorer, ainsi qu'en attestent, s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme.

81. Toutefois, la Cour a jugé que de telles circonstances n'étaient pas suffisantes pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. »

Of voor een identieke redenering zie ook nog de zaak EO c. Italie (Décision, n° 34724/10 § 34- 40).

Het niet voorhanden zijn van behandeling in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging wordt door het EHRM systematisch als onvoldoende beschouwd voor toepassing van art. 3 EVRM en is bijgevolg wel reeds herhaaldelijk uitgesloten uit het toepassingsgebied van art. 3 EVRM. Er dienen immers nog dwingendere humanitaire omstandigheden aanwezig te zijn die betrekking hebben op de actuele gezondheidstoestand, die kritiek moet zijn. (Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique §83 : « Selon la Cour, il faut donc que des considérations humanitaires encore plus impérieuses caractérisent l'affaire. Ces considérations tiennent principalement à l'état de santé des intéressés avant l'exécution de la décision d'éloignement ».) Of nog EO c. Italie (Décision, n° 34724/10 § 34-40).

Het gaat daarbij inderdaad, over de zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zelfs indien het resultaat van het onderzoek van deze behandelingsmogelijkheden en sociale omvang immers niet goed is, heeft het EHRM louter wegens het ontbreken van een zeer ernstige actuele gezondheidstoestand vaak besloten dat er geen schending van art. 3 EVRM aanvaard kan worden. Sinds 1997 werd met betrekking tot de uitwijzing van een ernstig zieke dan ook niet meer tot een schending van art. 3 EVRM besloten.

Ook in het arrest van het EHRM I.K. v. AUSTRIA (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt duidelijk overwogen dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan en dit op grond van de gezondheidstoestand alleen. Markant in deze is dat het EHRM tót een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland en evenmin werd de "social support" voor de verzoekende partij in Rusland onderzocht. Enkel rapporten over de algemene veiligheidssituatie in de Chechen Republic werden bekeken.

Een onderzoek van de behandelingsmogelijkheden is bovendien hoe dan ook een inschatting en geen exacte wetenschap en ook een onderzoek van de sociale opvangmogelijkheden is speculatief, omdat dit vaak louter op beweringen gebaseerd is. Ook prognoses over de evolutie van een gezondheidstoestand (zonder wetenschappelijke onderbouw) van behandelende artsen, worden door het EHRM bovendien zeer vaak afgedaan als louter speculatief. (L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle elle pourrait obtenir un traitement médical, un soutien et des soins, y compris l'aide de proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier. (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50)).

De nood aan een actueel reeds vergevorderd stadium of een kritieke toestand lijkt voorts ook niet misbegrepen te zijn door de rechters van het EHRM die het niet eens zijn met het standpunt van de Grote Kamer van hun Hof en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt eerder afgestemd op de door hun uitgedrukte afwijkende mening dan op de rechtspraak van de Grote Kamer zelf. Nochtans leggen deze rechters zich wel systematisch neer bij dit standpunt van hun Grote Kamer.

In de partially concurring opinion van de rechters Tulkens, Jociené, Popovic, Karakaç, Raimondi en Pinto De Albuquerque bij het arrest Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique lijken zij, anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ook geen enkele twijfel te hebben bij het huidig standpunt van het EHRM, dat volledig aansluit bij de interpretatie van de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu:

« 3. La Cour admet, ainsi qu'en attestent; s'il en est besoin, les certificats médicaux produits devant les autorités internes et devant elle, que, comme toutes les personnes atteintes par le VIH dans sa situation, « priver la requérante de ces médicaments aura pour conséquence de détériorer son état de santé et d'engager son pronostic vital à court ou moyen terme » (paragraphe 81 de l'arrêt).

4. Elle observe toutefois que le grief de la requérante tiré de l'article 3, fondé sur son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine, est un grief similaire à celui que la Cour a examiné dans l'arrêt N. c. Royaume-Uni du 27 mai 2008 (paragraphe 80 de l'arrêt). Dans cette affaire, la Grande Chambre a dégagé des principes concernant l'expulsion des personnes gravement malades et elle a fixé le seuil de gravité de l'article 3 : « [L]e fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant la requérante connaîtrait une dégradation importante de sa situation, et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3 » (§ 42). En d'autres termes, il faut donc des considérations humanitaires encore plus impérieuses et que la personne soit à un stade ultime de la maladie, proche de la mort, pour que l'éloignement puisse, comme dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni du 2 mai 1997 qui sert de référence, emporter violation de l'article 3 de la Convention.

5. Comme il n'est pas établi que tel est le cas en l'espèce, nous nous estimons tenus, afin de préserver la sécurité juridique, de suivre l'approche de la Grande Chambre dans l'affaire N. c. Royaume-Uni

6. Nous pensons cependant qu'un seuil de gravité aussi extrême - être quasi-mourant - est difficilement compatible avec la lettre et l'esprit de l'article 3, un droit absolu qui fait partie des droits les plus fondamentaux de la Convention et qui concerne l'intégrité et la dignité de la personne. A cet égard, la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité. Nous espérons que la Cour puisse un jour revoir sa jurisprudence sur ce point. »

Het EHRM heeft, ook volgens de eigen rechters die het er niet mee eens zijn, een levensbedreigende situatie op korte termijn ten gevolge een gebrek aan behandeling, zonder dat er actueel levensgevaar is, uitgesloten.

Mede gezien het voormelde, kan verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat er onvoldoende onderzocht werd of er adequate gezondheidszorg is in het herkomstland.

Verweerder herhaalt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§81- 85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter Vreemdelingenwet is dan ook niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Indien geen vergevorderd, kritiek. dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen blijkt. kan de betrokkene uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst ter zake nog naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter. § 1. eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonbaar dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten

Wat de omvang van het onderzoek en dus ook de motiveringsplicht betreft kan worden gewezen op rechtsvergelijking met Nederland in dezelfde context : Op basis van de uitspraak van de Raad van State van 8 november 2005 (zie ABRS 8 november 2005, nr. 200507278/1) wordt steeds in een bepaalde volgorde getoetst of er sprake kan zijn van een inwilliging. Eerst dient te worden vastgesteld of sprake is van een ongeneeslijke ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Slechts indien sprake is van een dergelijke ziekte, wordt gekeken of er in het land van herkomst behandeling mogelijk is en een sociaal vangnet aanwezig is. Deze rechtspraak werd bevestigd in de Nederlandse RvS rechtspraak van eind 2012 (nr. 201012381/1/V3 dd.4 oktober 2012).

Tot slot verwijst verzoekende partij naar een actualisatie van 08.03.2011, en houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot geen enkel onderzoek is overgegaan met betrekking tot het ononderbroken verblijf van verzoeker.

Verzoekende partij verliest evenwel uit het oog dat de unieke *procédure* van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet duidelijk onderscheiden dient te worden van de *procédure* op grond van artikel 9bis van dezelfde wet.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

[...]. " ([...])

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Het gemaakte onderscheid door de wetgever is duidelijk. Geenszins dient de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve in het kader van een beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te motiveren inzake de niet-medische elementen zoals de duur van het al dan niet ononderbroken verblijf van verzoekende partij.

Dit wordt ook bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"[...]. " (R.v.V. nr. 72.086 van 19 december 2011, www.rw-cce.be. [...])

Er diende aldus in de beslissing nopens de aanvraag o.g.v. artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 niet te worden gemotiveerd nopens de niet-medische elementen die verzoeker heeft aangehaald bij zijn 'aanvulling dd. 08.03.2011.

"De wetgever heeft bij de hervorming van de vreemdelingenwet in 2006 een duidelijk onderscheid gecreëerd tussen de regularisatieaanvragen om medische redenen en de regularisatieaanvragen om humanitaire redenen. Zo houdt artikel 9bis van de vreemdelingenwet de bepalingen in voor de *procédure* inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen en artikel 9ter de bepalingen voor de *procédure* om machtiging tot verblijf om medische redenen. Gelet op dit duidelijk onderscheid is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing, welke duidelijk aangeeft dat ze een antwoord biedt op de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, enkel uitspraak te doen over de voorgelegde medische problematiek van verzoekster. Het zou kennelijk onredelijk zijn van de verwerende partij om de argumenten welke betrekking hebben op humanitaire redenen te gaan betrekken bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, (...).

Waar verzoekster een schending van het vertrouwensbeginsel inroept, merkt de Raad op dat de verwerende partij in haar instructies van 19 juli 2009, welke inmiddels door de Raad van State zijn vernietigd, heeft te kennen gegeven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden ingediend middels een actualisatie van een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf, hetzij in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetzij in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de verwerende partij hierop kan terugkomen nu er duidelijk geen wettelijke basis is voor dergelijke aanvraag, dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster met dit betoog niet aantoont dat de thans voorliggende beslissing behept is met een onwettigheid. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zich ertoe geëngageerd heeft om de argumenten die betrekking hebben op een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te gaan beoordelen in de beslissing die betrekking heeft op de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aldus maakt verzoekster geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Evenmin toont verzoekster met haar betoog aan dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig zou zijn gemotiveerd. Aangezien de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij niet te verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet middels de actualisatie van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 78.970 dd. 11.04.2012)

"[...]. "

(R.v.v. nr. 74 502 van 31 januari 2012)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde dan ook geheel terecht, in alle redelijkheid, op deugdelijk gemotiveerde wijze en zonder miskenning van artikel 9ter of het zorgvuldigheids- of rechtzekerheidsbeginsel, dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris diende te motiveren inzake de elementen waarom verzoekende partij naar eigen zeggen in aanmerking zou komen voor een regularisatie om humanitaire redenen.

2.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de wave toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid

is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.11. Gelet op de geuite kritiek kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Het vormt geen schending van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur dat de gemachtigde van de staatssecretaris het door de wetgever gemaakte onderscheid tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet respecteert. (R.v.v. nr. 74 502 van 31 januari 2012)

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij in feite en in rechte falen, en dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en in feite. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen omdat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Wanneer de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, is ter zake als volgt gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.03.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u mededelen:

- Verwijzend naar een uittreksel uit een medisch dossier uit 2005 waarvan de auteur niet vermeld is.*
- Verwijzend naar een medisch attest dat niet gedateerd is, van de hand van Dr. C. F. [...], waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hyperthyroïdie type Graves-Basedow.*
- Verwijzend naar bloedanalyses d.d. 07.11.2005 en 05.12.2005 waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hyperthyroïdie.*
- Verwijzend naar een attest van verzorging d.d. 16.05.2006 van de hand van Dr. V. [...], internist.*
- Verwijzend naar een attest van verzorging d.d. 17.06.2008 van de hand van Dr. D., [...] uroloog.*
- Verwijzend naar een attest van verzorging d.d. 05.01.2009 van de hand van Dr. M. [...], oogarts.*

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 16.03.2009 van de hand van Dr. L. [...] waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Graves-Basedow en behandeld wordt met Strumazol en Inderal.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19.01.2011 van de hand van Dr. L. [...], waaruit blijkt dat betrokkene voor zijn aandoening tweemaandelijks op controle komt voor bloedanalyse.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Graves-Basedow, deze aandoening kan echter bezwaarlijk als direct levensbedreigend aanzien worden.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door “(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Parl.St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die – althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft – een autonome, nationale bepaling is (cf. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de

toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM laat niet toe te oordelen dat de hoge drempel, bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald dat de aandoening een risico voor het leven inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van dit wetsartikel. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In casu dringt de vaststelling zich op dat, terwijl uit de door de verzoekende partij neergelegde medische attesten onder meer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan de ziekte van Graves- Basedow waarvoor ze medicamenteus behandeld wordt en tweemaandelijks op controle komt voor een bloedanalyse, de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volledig verbindt aan de vereiste graad van ernst, met name een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand, opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. Aldus blijkt niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelwijze is in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing volledig is opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer, is zij met dezelfde onwettigheid behept.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer is behept met een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *juncto* de formele motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing die op dit advies steunt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt de schending aannemelijk van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige tegen deze beslissing aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS